

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 90/06-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť mesta Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. septembra 2005 sp. zn. 1 SŽ-o-KS 194/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Ž. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2006 doručená sťažnosť mesta Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

z 13. septembra 2005 sp. zn. 1 SŽ-o-KS 194/2004, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. novembra 2005.

Sťažovateľ argumentuje tým, že proti právoplatnému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o KS 194/2004 z 13. septembra 2005 zákon nepripúšťa žiadny riadny ani mimoriadny opravný prostriedok a niet iného všeobecného súdu, ktorý by chránil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným súdom, a preto nemohol uplatniť na všeobecnom súde žiadne opravné a iné právne prostriedky, ktoré zákon na ochranu tohto základného práva účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa príslušných právnych predpisov.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Rozhodnutím napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo porušené naše právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces, a to z dôvodu, že predmetné napadnuté rozhodnutie priamo zasahuje do tohto ústavou garantovaného práva a to napriek tomu, že sme neboli účastníkmi ani vedľajšími účastníkmi tohto konania. Z vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že zákon nám v takomto type konania nepriznáva postavenie účastníka konania, vedľajším účastníkom konania by sme mohli byť za predpokladu, že by nás za vedľajších účastníkov konania navrhli účastníci konania, resp. by nás mohol súd pripustiť ako vedľajších účastníkov na náš podnet a o tomto návrhu (nášho podnetu) by kladne rozhodol súd, ktorý by nás ako vedľajších účastníkov pripustil do tohto konania (v konaní o preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho rozhodnutia).

Treba však povedať, že my sme nemali z objektívnych dôvodov možnosť žiadať priznať postavenie vedľajšieho účastníka konania. Vyplýva to zo skutočnosti, že o predmetnom súdnom konaní sme sa dozvedeli až na základe listu Krajského stavebného úradu v B. zo dňa 16. 11. 2005, ktorým nám oznámil svoje rozhodnutie o určení kompetentného správneho orgánu na stavbu „Ž.- Š.“ na základe ktorého sme sa stali stavebným úradom pre menovanú stavbu (do rozhodnutia Krajského stavebného úradu v B. sme neboli ako prvostupňový správny orgán v tejto veci kompetentní vzhľadom na vtedy platný právny stav). Naše právne postavenie v tejto veci sme sa dozvedeli až po

rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 9. 2005, spis. zn.: I Sž-o-KS 194/2004.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sme nemali takisto žiadnu reálnu ani teoretickú možnosť v čase rozhodovania prvostupňovým a druhostupňovým súdom v rámci konania o preskúmaní zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia docieľiť (právne ovplyvniť), aby nás účastníci konania navrhli za vedľajších účastníkov konania (podobne ako to bolo v prípade Ministerstva životného prostredia SR), a teda sme nemali reálnu možnosť domôcť sa práva zákonom stanoveným postupom na nezávislom a nestrannom všeobecnom súde.

Takisto naše ústavné právo na súdnu ochranu odôvodňujeme odôvodnením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí na str. 11 konštatuje: „Zo všetkých týchto zistení vyplýva pre Najvyšší súd záver, že mesto Ž., ktoré by bolo v budúcnosti priamo dotknuté výstavbou rýchlostnej komunikácie ...“

Našu oprávnenosť na podanie tejto ústavnej sťažnosti a následne aktívnu legitimáciu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v predmetnej veci zakladá teda rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na nás ako právny subjekt, ktorý bude v budúcnosti priamo dotknutý výstavbou rýchlostnej komunikácie, tak ako sme vyššie citovali. Najvyšší súd Slovenskej republiky týmto rozhodnutím bol povinný poskytnúť súdnu ochranu dotknutým právnym subjektom z dôvodu regionálneho (občania mesta a dotknutých obcí), národného (občania SR) a nadnárodného (občania EÚ a nečlenských štátov) záujmu s tým, že všeobecný záujem prevažuje a musí vždy prevažovať nad záujmom jednotlivca, a teda rozhodoval aj o našom, ústavou garantovanom práve.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky neporušil právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces tým, že nerozhodol o našom pripustení do konania ako vedľajších účastníkov konania (pretože v tomto smere konal legálne a v súlade so zákonom a ústavou SR), ale preto, že flagrantne porušil zákonnosť pri jeho rozhodovaní o predmetnej veci pre nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť svojho rozhodnutia a tým, že rozhodnutie odôvodnil jednostranne v prospech žalobcov a v zásadnom a hrubom rozpore so zákonom /riadne sa neriadil

pri hodnotení dôkazov zákonom, najmä ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a jeho zásadami, nesprávne a nezákonne aplikoval hmotnoprávne všeobecne záväzné predpisy, a to Správny poriadok, zákon č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej len „zákon č. 127/1994 Z. z.“) a smernica Rady Európskych spoločenstiev zo dňa 27. 6. 1985 o posudzovaní vplyvov niektorých verejných alebo súkromných projektov na životné prostredie č. 85/357/EHS./»

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia, ako aj arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu, za ktorú považuje skutočnosť, že nesprávne posudzoval aplikáciu platných právnych noriem (napr. čo sa týka pravidla informovania verejnosti), správneho poriadku vo vzťahu k posúdeniu záverečného stanoviska, ako aj smernice Európskej únie z 27. januára 1995 o posudzovaní vplyvov niektorých verejných alebo súkromných projektov na životné prostredie č. 85/357/EHS.

Navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím zo dňa 13. 9. 2005, spis. zn.: I Sž-o-KS 194/2004 porušil právo Mesta Ž. na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 9. 2005, spis. zn.: I Sž-o-KS 194/2004 sa zrušuje a súd vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta nesprávnosť a nezákonnosť, ako aj arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sž-o-KS 194/2004, ktorým zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 145/2003-77 z 26. mája 2004 tak, že zrušil rozhodnutie Krajského úradu v B., odboru životného prostredia z 8. júla 2003 č. ŽP-2003/06593-GA spolu s rozhodnutím Okresného úradu v Ž., odboru životného prostredia, zo 17. februára 2003 č. 2002/24344 a vec vrátil Krajskému stavebnému úradu v B. na ďalšie konanie. S týmito námietkami spája porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť samo osebe dôvodom na porušenie základného práva na súdnu ochranu. Najvyšší súd neodmietol sťažovateľovi poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľ bude mať/má možnosť v konaní pred Krajským stavebným úradom v B. uplatniť ochranu svojich základných práv a následne aj v rámci využitia možnosti súdneho preskúmania správnych rozhodnutí vydaných správnym orgánom (stavebným úradom). Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Okrem toho ústavný súd uvádza, že namietaný rozsudok nemá také nedostatky, aby ho bolo možné kvalifikovať ako rozhodnutie arbitrárne, za aké ho označil sťažovateľ. Dôvody, ktoré viedli najvyšší súd k zmene rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a ktoré sa týka rozsahu hodnotenia, nedostatočnosti informovania, nepredloženia

variantného riešenia, nezaoberania sa argumentáciou spochybňujúcou zákonnosť záverečného stanoviska, nesúladu s územno-plánovacou dokumentáciou, neskúmania zásahu do intravilánu mesta, nespísania zápisnice z ústneho konania, sú podľa názoru ústavného súdu dostatočnými argumentmi a podľa názoru ústavného súdu nemajú znaky arbitrárnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom najvyššieho súdu, ktorý sa premietol do odôvodnenia rozhodnutia, nemôže byť kritériom pre jeho označenie za arbitrárne. Najvyšší súd pritom jednoznačne vyjadril vo svojom odôvodnení, že úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude zopakovať celý proces ustanovený zákonom č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení neskorších predpisov (ktorý však bol medzitým s účinnosťou od 1. februára 2006 zrušený a nahradený zákonom č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Okrem odmietnutia sťažnosti pre nedostatok právomoci je teda daný ďalší dôvod, na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa, a to jej zjavná neopodstatnenosť.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006